

springbooks

เธอจะไม่หลงทางบนถนนที่สร้างเอง

วิน นิมมานวรฤทธิ (โรแมนติกร้าย)
เขียน

Blurdepeinture
วาดภาพประกอบ

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

การอ่านทำให้ฉันเรียนรู้ที่จะรักตัวเองและคนที่รักแบบถูกวิธี

-วิน นิมมานวรฤทธิ

หนังสือคุณภาพ
โดยอินริบ์กรุ๊ป

แต่ทุกคนที่กำลังแสวงหาความรัก
และความจริงในหัวใจ
เธอจะไม่หลงทางบนถนนที่สร้างเอง

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

ไม่แน่ใจว่าเส้นทางที่เธอเลือกเดินเป็นอย่างไร
เต็มไปด้วยขวากหนามใหม่ วิวข้างทางสวยแบบที่ชอบหรือเปล่า
หรือเธออาจกำลังสับสนเพราะเจอทางแยกแล้วไม่พบป้ายบอกทาง
เธออาจกำลังลังเลว่าจะย้อนกลับไปจุดเดิมแล้วเริ่มต้นใหม่ดีไหม
ได้พบเจอกับผู้คนแบบไหนบ้างนะ
หวังว่าสิ่งที่เธอพบเจอระหว่างทาง
จะทำให้เธอเติบโตขึ้นในแบบที่ต้องการ
หากวันไหนว่าง ๆ เล่าให้กันฟังบ้างนะว่า
เส้นทางตอนนี้ของเธอเป็นอย่างไร
ส่วนฉันเองก็กำลังออกเดินทางอยู่เหมือนกัน

springbooks

คำนำผู้เขียน

ฉันเริ่มเขียนต้นฉบับเล่มนี้ในร้านไอศกรีมที่รักแห่งหนึ่งซึ่งกำลังจะปิดตัวลงอย่างถาวร หลังจากที่หนังสือ *โปรดอย่าใจร้ายกับหัวใจของเธอ* เพิ่งพิมพ์เสร็จไปได้ไม่นาน ฉันถามตัวเองว่ายังมีเรื่องราวแบบไหนกันอีกนะที่อยากบอกกับโลกใบนี้ เช่นเดียวกับมนุษย์หลายคนที่กำลังค้นหาว่าอะไรคือความหมายของชีวิต การใช้ชีวิตในยุคสมัยใหม่มักทำให้ฉันสับสนอยู่ตลอดเวลา บางวันฉันรู้สึกเหมือนเป็นกับตันเรือในชุดสีชมพู ขับเคลื่อนเรือแห่งชีวิตไปด้วยความมั่นใจ พร้อมเผชิญกับมรสุมทุกลูกในมหาสมุทร แต่บางวันฉันก็รู้สึกเหมือนแวนน้อยสีเทาผู้หลงทางข้างถนนในวันฝนพริ้วเปียกปอน เหน็บหนาว และไร้ที่พึ่งพิง แม้จะใช้ชีวิตอย่างที่เชื่อและมั่นใจมาตลอด แต่บ่อยครั้งฉันก็รู้สึกคล้ายติดอยู่ในเขาวงกตแห่งการโทษตัวเองว่ายังไม่ดีพอ

“ต้องมีอะไรบางอย่างที่เลือกผิดพลาดไปแน่ๆ ฉันจึงรู้สึกไม่มีความสุขมากเท่าที่ควร”

เสียงในหัวของฉันมักพูดแบบนี้ทั้งตอนก่อนนอนและตอนลืมตาตื่นขึ้นมา เมื่อไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เลือกถูกต้องจริงไหม ทั้งเสื้อผ้าที่สวมใส่ ไอศกรีมรสที่ใช้ หรือจุดยืนในสังคม เมื่อไม่แน่ใจว่าจะทำตัวแบบไหน ฉันจะหยุดเพื่อตั้งสติและทบทวนถึงสิ่งต่างๆ ที่ผ่านมาระหว่างการใช้ชีวิตที่เหลือต่อไปอย่างไร

คนรุ่นใหม่ที่เกิดหลังยุค 90s โตมากับค่านิยมตั้งต้นที่กระตุ้นให้รีบมีความฝันและประสบความสำเร็จ เราโตมากับการแสวงหาอัตลักษณ์ที่แตกต่าง แต่สภาวะเศรษฐกิจกลับไม่เอื้อให้มีโอกาสถามตัวเองมากนักว่าอะไรคือนิยามของความสำเร็จในแบบของเรา บริษัทด้านเทคโนโลยีระดับยักษ์ใหญ่บอกว่าโซเชียลมีเดียจะทำให้เราใกล้ชิดกับคนที่รักมากขึ้น แต่บ่อยครั้งเราก็มารู้ตัวอยู่ลึกๆ ว่าความสุขที่แสดงออกบนโลกออนไลน์นั้นเป็นเพียงแค่ชั่วขณะหนึ่งของชีวิต แถมจำนวนเพื่อนบนโซเชียลมีเดียที่มากขึ้นกลับยิ่งทำให้รู้สึกเหงาและโดดเดี่ยวมากกว่าเดิมอย่างน่าแปลกใจ เพราะรู้สึกว่าไม่มีใครให้พูดคุยอย่างลึกซึ้งด้วยเลย

เพื่อนรักของฉันคนหนึ่งบอกว่า บางครั้งหลุมดำในใจของเธอก็ไม่อาจถมให้เต็มได้ด้วยภูเขาแห่งลิปสติก งานที่ดี จำนวนฟอลโลเวอร์ รูปร่างที่เพอร์เฟกต์ หรือแม้แต่การมีคนรักก็ตาม เธอรู้สึกว่าต้องวิ่งตามอะไรบางอย่างอยู่เสมอ เหมือนถูกบังคับให้เดินไปบนรันเวย์ที่ไร้จุดสิ้นสุด นั่นเพราะสังคมนี้มักมีความคาดหวังที่ไม่สมเหตุสมผลกับผู้หญิง และในฐานะผู้ชายที่เป็นเฟมินิสต์ มีอีกหลายเรื่องที่ผมอยากพูดแทนหญิงสาวทุกคนที่รักในชีวิต รวมถึง LGBTQIA+ และผู้ชายที่ต้องแบกรับความคาดหวังเหล่านั้น

ถ้าโลกของเรากำลังพัฒนาไปอย่างถูกต้องทางจริยธรรม ทำไมคนรุ่นใหม่ถึงเป็นโรคซึมเศร้ามากขึ้นเรื่อย ๆ แถมยังเกิดอาการหมดไฟเพราะรู้สึกว่าการทำอะไรก็ไร้คุณค่าและความหมาย ทำไมเราถึงรู้สึกว่าการประคองหัวใจตัวเอง งานที่รัก และความสัมพันธ์ไปในเวลาเดียวกันเป็นเรื่องยากนัก ไม่ว่าจะพยายามเท่าไร ผลลัพธ์ก็ออกมาแบบเดิม ไม่ต่างจากปลาในขวดโหลที่ว่ายน้ำแบบไร้ทิศทาง และพยายามหาทางออกไปสู่มหาสมุทร ความเศร้าและสับสนที่ไม่สิ้นสุดทำให้เราตั้งคำถามกับสิ่งต่าง ๆ โดยเฉพาะสิ่งที่เราค้นเคยจินตนาการว่าเป็นความจริง สำหรับตัวฉัน มีเพียงการเขียนความรู้สึกและความคิดในหัวออกมาเป็นตัวหนังสือเท่านั้นที่จะคลี่คลายทุกคำถามลงได้บ้าง การได้เขียนความรู้สึกในใจออกมาเป็นบทกวีคือการรักตัวเองในแบบของฉัน เมื่อเราเข้าใจตัวเองมากขึ้น เราจะยิ่งกล้าใช้ชีวิตในแบบที่ต้องการ โดยไม่ยอมให้ใครก็ตามมากำหนดคุณค่าที่เราไม่ได้เลือกเอง และที่สุดแล้ว เราจะพบว่าชีวิตที่ดีไม่ได้มีเพียงคำตอบเดียว ด้วยความแอบดื้อและไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ ฉันจึงสงสัยอยู่เสมอว่าตัวเองมองเห็นและเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ชัดเจนพอหรือยัง ทั้งบทกวีและความเรียงในหนังสือเล่มนี้จึงถูกเขียนขึ้นมาเพื่อทบทวนและสำรวจ “การรักตัวเอง” ทั้งในแง่มุมมองของจิตจรร่างกาย วัฒนธรรม อำนาจ และสังคม เพราะความเข้าใจจะปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระมากขึ้น และหากว่าความรู้สึกนั้นจะส่งต่อไปถึงคนอ่านได้บ้าง ฉันคงจะดีใจไม่น้อย

ฉันรู้สึกขอบคุณทุกข้อคิดที่แสนคอมฟอร์ตใจและขอบคุณ
ทุกกระจกที่สะท้อนความจริงอย่างตรงไปตรงมาโดยไม่ลังดา ไม่
ว่าจะเป็นเพลง ภาพยนตร์ หนังสือ สถานที่ และผู้ที่สำคัญ
ต่อหัวใจ ไม่เช่นนั้นแล้วกระบวนการฮีลใจคงจะเกิดขึ้นไม่ได้เลย
ในวันที่เศร้าและหลงทาง เราต่างต้องการได้รับความเข้าใจและการ
มองเห็น มากพอกับถูกปลอบประโลมใจ เราจะเป็นตัวเองที่ภูมิใจ
มากขึ้นได้อย่างไร ฉันคิดว่าคำตอบของทุกคนคงไม่ซ้ำกัน แต่อาจ
เริ่มจากการหาคอมฟอร์ตโซนของหัวใจตัวเองให้พบ แล้วเราจะ
ไม่หวั่นไหวไปกับโลกภายนอก

โปรดอย่ากลัวที่จะตั้งคำถามกับทุกสิ่งรอบตัว
โปรดภูมิใจในตัวเองเสมอ
แม้ว่าเส้นทางของเธอจะไม่เหมือนใคร

วิน นิมมานวรวุฒิ
1 ตุลาคม 2022

สารบัญ

PART 1

เพราะหัวใจมีไว้รัก
001

PART 2

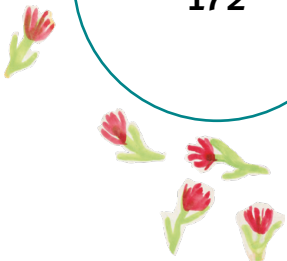
กระจกลองตา
055

PART 3

โปรดใช้ชีวิตในแบบ
ที่เธอภูมิใจ
084

เกี่ยวกับผู้เขียน
172

เกี่ยวกับ
ผู้วาดภาพประกอบ
173

PART 1

เพราะหัวใจมีไว้รัก

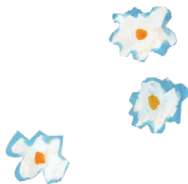

สิ่งที่ฉันอยากบอกเธอ ในวันที่รู้สึกว่าคุณใจร้ายกับหัวใจเกินไป

ไม่ผิดที่จะอ่อนแอบ้าง
การกล้าที่จะอ่อนแอ
ดีกว่าการฝืนที่จะเข้มแข็งเสมอ
และคนที่รักเธออย่างจริงใจ
จะรักเธอเพราะแบบนั้น

การพยายามยิ้มในวันที่อยากร้องไห้
อาจเหนื่อยใจและไม่เป็นธรรมชาติ
แต่เธออาจเป็นรอยยิ้มของใคร
โดยที่ไม่ได้ตั้งใจก็ได้
และนั่นคือความหวังเล็กๆ ในหัวใจ

คนที่ทำให้เรารู้สึกว่าตัวเองสำคัญ
เป็นอันดับหนึ่งของหัวใจ
และพร้อมที่จะโอบกอดเราไว้
จะผ่านเข้ามาไม่กี่ครั้งในชีวิต
และถึงแม้ว่าจะต้องจากลา
แต่กำลังใจนั้นจะอยู่กับเราตลอดไป

ทุกคนมีนิยามความรักที่ต่างกัน
จึงไม่แปลกที่เราจะรักและถูกรัก
ในแบบที่ไม่ตรงกับความคาดหวัง 100 เปอร์เซ็นต์
แต่สิ่งสำคัญคือแค่รัก 1 เปอร์เซ็นต์
ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้มีชีวิตอยู่ต่อไป

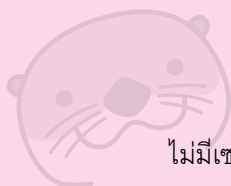

กตลลจ๋อาน

SMILEY
FACE
YOU
DESERVE IT

เราไม่มีทางรู้ได้เลยว่า
วันสุดท้ายที่ได้ใช้เวลากับคนที่รัก
จะเป็นวันไหน
อาจเป็นวันที่แสนธรรมดาในชีวิต
ถ้าเราใจดีและมองเห็นในส่วนที่น่ารัก
ในขณะที่ยังทำได้ คงจะดีกว่า

ไม่มีเซฟโซนไหนที่จะคงอยู่ตลอดไป
เราจึงต้องสร้างและตามหา
เซฟโซนของแต่ละช่วงชีวิตให้เจอ
บางครั้งอาจเหลือแค่ตัวเราลำพัง
แต่เราต้องไม่ทอดทิ้งตัวเอง

เวลา

เวลาอาจไม่ช่วยให้ลืมความเจ็บปวดได้อย่างหมดจด
แต่เวลาจะช่วยทำให้เรามีความกล้าหาญ
ที่จะรักอีกครั้ง
เวลาจะช่วยทำให้เรากล้าที่จะให้อภัย
ความผิดพลาดในอดีตของทุกคน
เวลาจะช่วยทำให้เราเข้าใจว่า
ทุกคนมีหัวใจและตัวตนที่แตกต่างกัน
และทุกการกระทำย่อมมีผลลัพธ์ที่ต้องยอมรับ

รับฟังด้วยหัวใจ

เมื่อชีวิตบังคับให้ฉันต้องเติบโต แต่ฤดูกาลในตัวฉันนั้นกลับสวนทาง
นั่นจึงเป็นที่มาของความขัดแย้งในตัวเอง
บางครั้งฉันก็รู้สึกโหยหาช่วงชีวิตในวัยเด็ก
ที่ไม่ต้องแบกสัมภาระที่บรรจ้อีโก้ ความฝันที่ยังไม่แน่ใจ
และความรับผิดชอบที่ไม่ได้เลือกเองเอาไว้

ภาพของความเป็นผู้ใหญ่
มักผูกติดกับอิสรภาพทางการเงินและการมีรายได้ที่มั่นคง
แต่ฉันคิดว่านั้นเป็นเพียงแค่ส่วนหนึ่งของการเติบโต
ฉันคิดว่าหัวใจสำคัญของการเติบโตคือการพร้อมรับฟังอย่างเปิดใจ
แม้จะไม่ได้เห็นด้วยหรือเข้าใจ
แต่เราก็รับฟังกันด้วยใจ
โดยไม่ต้องตัดสินคนอื่นจากมุมมองของตัวเองได้
บนโลกที่ทุกคนยุ่งอยู่กับชีวิตของตัวเอง
จนลืมไปแล้วว่าใครคนที่รักครั้งล่าสุดเมื่อไร
เราอาจต้องเริ่มจากการรับฟังใครสักคนด้วยหัวใจ

คอมฟอร์ทโซนของหัวใจ

คอมฟอร์ทโซนที่เป็นยิ่งกว่าความสบายใจ
คือการได้อยู่กับใครบางคน
ที่ทำให้เรารู้สึกว่าตัวเองกล้าฝัน
แม้ว่าสิ่งนั้นจะไร้ความหมายในสายตาคนอื่น
แต่มันเป็นดวงอาทิตย์ที่ไร้หัวใจของเรา

ความรักที่ใช่เหมือนเพลงที่เนื้อร้องเข้ากันกับเมโลดี้

เวลาที่ฉันแต่งเพลงรัก

มีบ่อยครั้งที่ฉันรู้สึกประทับใจกับเนื้อเพลงที่ลึกซึ้งกินใจ

แต่กลับไม่มีเมโลดี้ไหนเลยที่เข้ากัน

อาจเพราะมันเขียนขึ้นมาเพื่อเป็นบทกวีมากกว่าเพลง

ในทางตรงกันข้าม

เมื่อฉันรู้สึกประทับใจในเมโลดี้ที่ไพเราะจับใจ

ก็ไม่มีเนื้อเพลงไหนที่เข้ากันได้

อาจเพราะแต่งขึ้นมาเพื่อเป็นเพลงบรรเลง

มีบางอย่างบนโลกที่งดงามพอด้วยตัวเองอยู่แล้ว

โดยไม่ต้องการสิ่งอื่นมาเติมเต็ม

ความสัมพันธ์ที่ใช่

จึงเป็นเรื่องของส่วนผสมที่ลงตัวมากกว่าความสมบูรณ์แบบ

ดังเนื้อร้องที่เข้ากันกับเมโลดี้

ความสัมพันธ์ที่ใช่

จึงไม่ต้องพยายามฝืนที่จะเป็นอย่างอื่น

นอกจากสิ่งที่เป็นอยู่

เชื่อในสายรุ้งเสมอ
เพราะบางครั้งความหวังคือการไม่คาดหวัง

สายรุ้งคือความสูงที่ไม่ได้คาดหวังว่าจะได้พบ
แต่เมื่อปรากฏต่อหน้ากลับรู้สึกที่ทำให้ใจฟู
ยิ่งกว่าการไถ่คว้าและวิ่งตามเป้าหมายแบบไม่สิ้นสุด
สำหรับฉัน ความสามารถในการมองเห็น
และไม่ละเลยสายรุ้งที่ว่านั้นคือความสำเร็จในชีวิต

เธอจะไม่หลงทางบนถนนที่สร้างเอง

มองโลกแบบโรแมนติกร้าย

การมองเห็นเรื่องโรแมนติกได้แม้ในวันที่โลกร้าย ๆ
ไม่ใช่การมองแบบโลกสวย
ฉันมองตามความเป็นจริง
ฉันแค่เลือกที่จะเชื่อในความหวังและความรัก
มากกว่าความสิ้นหวัง

รักตัวเองเก่ง

คงเพราะฉันเป็นคนขี้มง่าย ดูอารมณ์ดี
ชอบอ่านหนังสือ เขียนบทกวีรักเป็นชีวิตจิตใจ
และกินไอศกรีมเก่งกว่าใคร
ทุกคนรอบข้างจึงคิดว่าฉันรักตัวเองเก่ง
เมื่อถูกถามว่า “แล้วรักแบบไหนกันล่ะ ที่เรียกว่ารักตัวเอง”
ฉันก็มักตอบไปว่า
“รักตัวเองคือ...”

การกินไอศกรีมที่คุ้มแคลอรี
การไม่ทอดทิ้งตัวเองในทุกเวอร์ชัน ไม่ว่าจะดีหรือร้าย
เป็นความน่ารักหรือเป็นความไม่น่ารัก
การไม่วิ่งหนีความเหงาจนทำร้ายตัวเองและคนอื่น
การไม่ลดทอนสิ่งที่ตัวเองคู่ควรเพื่อให้ใครมารักและเห็นคุณค่า
การไม่เห็นอกเห็นใจใครจนละเลยความรู้สึกของตัวเอง
การรักคนที่รักฉันแม้ในวันที่ไม่น่ารัก
การออกเดินทางเพื่อตกหลุมรักตัวเองและโลกใบนี้
การค้นพบชิ้นส่วนของความเป็นฉัน
ในหนังสือ ภาพยนตร์ และเพลงในดวงใจ
การมีความรักอยู่ในหัวใจเสมอ แม้ในวันที่ไม่มีคนรัก
การเป็นเซฟโซนอันแสนเหงาให้ตัวเอง ในวันที่เซฟโซนอื่นพังทลาย
การตามหาคอมฟอร์ตโซนที่ทำให้ยิ้มหวานก่อนนอน
และตกหลุมรักตัวเองในตอนเช้า

การพาตัวเองไปอยู่ในที่ที่คู่ควรจะเติบโต
และรายล้อมไปด้วยคนที่รักอย่างจริงใจ
เพราะคนเหล่านั้นจะมองเห็นความน่ารักของเรา
แม้ในวันที่เรามองไม่เห็น
และทุกสิ่งที่ดีจะปกป้องเราจากทุกความเศร้าบนโลกใบนี้เอง

เรารักตัวเองและรักคนอื่นไปพร้อม ๆ กันได้
เราต้องไม่ละเลยปัญหาเชิงโครงสร้างในสังคมที่ทำให้คนเป็นซึมเศร้า
เพราะสุขภาพใจของสังคมที่แข็งแรง
จะทำให้สุขภาพใจของเราแข็งแรงมากขึ้นด้วย”
ฉันมักยิ้มแบบกวีพลางตอบคำถามทุกคนด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลลุ่มลึก
และหวังว่าบางคำตอบจะตรึงใจใครต่อใครอยู่บ้าง

แต่บางครั้งชีวิตที่สับสนมักทำให้ฉันเผลอรักตัวเองแบบผิดวิธี
บางครั้งก็ทำร้ายตัวเองด้วยความคาดหวัง
ที่ขัดแย้งกับตัวตนและธรรมชาติของหัวใจ
ติดอยู่ในกับดักของการคิดบวกจนเป็นพิษและเผลอทำร้ายตัวเอง
ในยุคที่ข่าวสารและข้อมูลล้นทะลัก
เต็มไปด้วยถ้อยคำสร้างแรงบันดาลใจ
เรามักถูกกระตุ้นให้รักตัวเองมากพอกับกลุ่มหลงในตัวเอง
แบบไม่ลืมหูลืมตา
จึงง่ายที่จะสับสนระหว่างการรักตัวเองแบบถูกวิธี
กับการติดอยู่ในวงจรของบริโภคนิยมแบบไม่สิ้นสุด

ในช่วงชีวิตที่ผ่านมา ฉันเคยฝันทำงานที่ไม่อยากทำ
เพื่อเอาเงินมาซื้อของที่เพิ่งรู้ตัวภายหลังว่าไม่อยากได้
แล้วเรียกมันว่าการรักตัวเอง

ฉันเคยทำร้ายตัวเองด้วยความคาดหวังว่าจะต้องสมบูรณ์แบบ
ตีค่าตัวเองจากยอดไลก์และฟอลโลเวอร์ในโซเชียลมีเดีย
และสรุปเอาเองว่าเป็นเพราะฉันไม่ดีพอ
จึงยังไปไม่ถึงจุดที่คาดหวังเอาไว้
ว่าจะประสบความสำเร็จและได้รับความรัก
ซึ่งนั่นไม่จริงเลย

เพราะที่สุดแล้ว ฉันคิดว่าการรักตัวเองเป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้ไม่สิ้นสุด
เราต้องนิยามคุณค่าชีวิตในแบบของตัวเอง
ความสามารถในการรักตัวเองอาจเติบโตไปพร้อมกับเราในทุกวัน
สิ่งสำคัญคือการที่เรายังรักตัวเองได้แม้ในวันที่ลืมนรักตัวเอง
เพราะมีแค่ตัวเราเท่านั้นที่เข้าใจว่าตัวเองกำลังรู้สึกแบบไหน
บนโลกที่ทุกคนต่างวุ่นวาย
นับวันก็ยิ่งหาคนที่รับฟังเราด้วยหัวใจได้ยาก
สุดท้ายแล้ว อาจมีแค่ตัวเราที่จะมีเวลาให้ตัวเองได้อย่างแท้จริง
เราจึงต้องเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของตัวเองเสมอ

ด้วยสังคมที่ต้องเติบโตและเป็นอยู่
เราอาจรู้สึกว่าการรักตัวเองในสภาพแวดล้อมที่เป็นพิษเป็นไปได้ยาก
แต่ถ้าเรากำลังรู้สึกสิ้นหวัง เศร้า หรือโกรธ

ก็เป็นสัญญาณที่แสดงให้เห็นว่า
 เราต้องการเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่าง
 ในขณะนี้ การรักตัวเองจึงไม่ได้หมายถึงแค่การดูแลตัวเอง (Self-care)
 แต่รวมถึงการกล้าที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเองและสิ่งรอบตัว
 การพาตัวเองออกมาจาก
 ความสัมพันธ์ที่เป็นพิษ (Toxic Relationship)
 การเป็นขบถและตั้งคำถามกับค่านิยมที่ไม่สมเหตุผล
 ซึ่งครอบงำชีวิตและเป็นต้นตอของโรคซึมเศร้า
 การคิดเชิงวิพากษ์ (Critical Thinking) ว่า
 อะไรคือสิ่งที่เราต้องการในชีวิต
 อะไรคือสิ่งที่สังคมพยายามโน้มน้าวให้เราคิดว่าสำคัญ
 อะไรคือสิ่งที่สำคัญต่อหัวใจของเราจริงๆ
 และอะไรคือสิ่งที่เราอยากเปลี่ยนแปลง
 ถ้าเราค้นพบสิ่งที่รักและแค้นสุดหัวใจ
 ถ้าเรากล้าถามคำถามที่ถูกต้องกับตัวเองแล้ว
 ฉันคิดว่าการจะตกหลุมรักตัวเองและโลกใบนี้อีกครั้งและอีกครั้ง
 ก็ไม่ใช่เรื่องยากเลย

เธอคู่ควรกับความรักเสมอ

โปรดอย่าคิดว่าตัวเองไม่ดีพอสำหรับความรัก

เพราะเธอคู่ควรกับมันเสมอ

แม้ในวันที่เธอร้ายจนหมั่นไส้ตัวเอง

หรือนำรักจนเงินโลกทั้งใบ

ขอแค่คนที่เข้าใจ

โลกนี้ไม่ต้องใจดีกับเธอก็ได้
ขอแค่ใครคนหนึ่งที่ไม่ใจร้ายเกินไป
และเข้าใจในความร้ายของเธอ

ในความรัก เราต่างไม่ใช่โรบอตและเอไอ

อาจมีบางครั้งที่เธอสงสัยว่า
ทำไมคนที่เธอรัก
ถึงไม่รักเธอในแบบที่เธอต้องการ
แต่ฉันคิดว่าความจริงคือทุกคนไม่ใช่โรบอต
ทุกคนไม่ใช่เอไอ
และแต่ละคนก็มีนิยามความรักที่แตกต่างกัน

